

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΤΙΜΜΟΥΡΥ

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ ΕΡΩΣ

ΣΤΗΝ πόρτα ενός ωραίου σπιτιού, μιά μαύρη πλάκα με χρυσά γράμματα είχε την επιγραφή: «'Αντουανέττα Φινέ, καθηγήτρια ωδίκης και πιάνου».

Δέν χρειαζόταν όμως πειά αυτή η επιγραφή για την καλή καθηγήτρια. Στην επαρχιακή εκείνη πόλι που ζούσε ήταν πασίγνωστη και είχε διδάξει επί σαράντα δλόκληρα χρόνια!...

Η αρχές της ζωής της ήταν πολύ άσχημες. Υπέφερε πολύ για να μπορή να συντηρή τη μητέρα της, η οποία είχε προσβληθή από ήμιπληγία. Όταν δέ πέθανε η μητέρα της, αναγκάστηκε να χρεωθή για τὰ έξοδα της κηδείας. Από τότε όμως — πόσο λίγα, αλήθεια της χρειαζόντουσαν για να περνά εκείνη την εποχή, αφού έτρωγε σχεδόν ξερό ψωμί και δέν άναβε ποτέ της φωτιά μ' όλο τὸ φοβερό κρύο που έκανε — τὰ πράγματα άλλαξαν έντελῶς.

Μιά μέρα επήρε κι' αυτή ένα θιβλιάριο Τραπέζης — του Ταμειτηρίου — και σιγά-σιγά έκανε περιουσία, όπως κάνουν περιουσία εκείνοι που είνε τίμιοι, άργά όμως πολύ, με κόπο, με υπεράνθρωπη εργασία, με αίματηρές οικονομίες και στερήσεις...

Από τότε όμως δέν πηγαινε πειά στα σπίτια τῶν μαθητριῶν της. Εκείνες πήγαιναν στο δικό της. Κ' είχε μαθήτριες τὰ κορίτσια τῶν καλύτερων οικογενειῶν, όλα πλούσια και τιμημένα. Στο σαλόνι του σπιτιού της έδινε κάθε χρόνο δυὸ συναυλίες, στις οποίες πήγαινε η έκλεκτότερη κοινωνία του τόπου της, για ν' άκούση την πρόοδο τῶν καλύτερων μαθητριῶν της.

Η δὶς Φινέ, παρ' όλα τὰ έξήντα δυὸ της χρόνια, ήταν ακόμα άρκετά δρασερή κ' ευκίνητη, με γεμάτα τὰ μάγουλά της κ' ένα εύθυμο χαμόγελο στα χείλη της που δέν χανότανε ποτέ...

Τὸ θαύμα αὐτὸ τὸ εἶχε ἐπιτύχει μετὴν καλοπέραση καὶ μετὴ ξενιοισιᾶ, στὴν ὁποία ζῶσε, ἔχοντας πειᾶ ἐξασφαλίσαι τὰ θλικὰ μέσα τῆς ζωῆς της. Ἐκτὸς ἄμως αὐτοῦ, σπουδαίαν ἐπίδρασι στὴ φρεσκάδα αὐτῆ καὶ στὴ ζωηρότητα τοῦ προσώπου της, εἶχε κάνει καὶ τὸ περιβάλλον, στὸ ὁποῖο ἀπὸ πολλὰ χρόνια ζῶσε. Γιατὶ ἡ καὶ μὲν ἡ Φινέ δέν συναναστρεφότανε σχεδὸν ποτὲ γυναικὲς τῆς ἡλικίας της. Ἡ μόνη της συντροφιά ἦσαν ἡ μαθητριάς της, πού θρισκόντουσαν ἀκόμα στὴν αὐγὴ τῆς ζωῆς καὶ τῆς εὐτυχίας, τῶν ὁποίων ἡ Φινέ δεχότανε τὶς ἐκμυστηρεύσεις τους, ἀκούγε τὰ ὄνειρά τους, καταντοῦσε μάλιστα νὰ τὰ συμμεριζεται καὶ ἡ ἴδια καὶ νὰ δημιουργῆ ἔτσι μόνη της, κλεισμένη στὸν ἑαυτὸ της, μιά ζωὴ έντελῶς χιμαϊρική, πλαστὴ καὶ ἀπραγματοποίητη. Στὸ τέλος κατήντησε νὰ ἔχη ἑχωριστὸ ένδιαφέρον γιὰ τὶς ἐρωτικὲς ὑποθέσεις καὶ τὶς περιπέτειες τῶν μαθητριῶν της, τὶς ὁποῖες συχνότατα ἔβαζε νὰ τῆς διηγῶνται ὕστερα ἀπὸ τὸ μάθημα τοῦ πιάνου ἢ τῆς φωνητικῆς μουσικῆς.

Ἐτσι πέρασαν ὁμοίομορφα καὶ μονότονα ὄλα τὰ χρόνια τῆς ζωῆς της καὶ ἔχασε σιγά-σιγά τὴν ἀκριβῆ συναίσθησι τῆς ἡλικίας της. Ἦρθε ὅμως ὁ τελευταῖος μεγάλος πόλεμος, πού ὅπως σ' ὄλον τὸν ἄλλον κόσμο, ἀνέτρεψε καὶ στὴν δίδα Φινέ ὄλες τὶς συνήθειες τῆς ζωῆς της... Πάει ἡ μουσική, πᾶνε ἡ διασκεδάσεις, πᾶνε τὰ μπουκέτα τῶν ἀρραβῶνων!... Μόνον γιὰ τοὺς τόφους προωριζόντουσαν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὰ λουλούδια.

Ἡ ἔμπιστη γυναικᾶ τῆς χαρᾶς τῶν ἄλλων εἶχε γίνε πειᾶ τῶρα ἡ ἔμπιστη τοῦ πόνου τῶν. Ἐκλαιγε κι' αὐτὴ γιὰ νὰ γλυκαίνει τὰ δάκρυα τῶν ἄλλων, καὶ γιὰ τὶς δικῆς της ἐλπίδες χάριζε τὴν πίστη στὶς ἀπελπισμένες ψυχές...

Τὴ φριχτὴ ἐκείνη ἐποχὴ, επήγε μιά μέρα ἡ καλύτερὴ της μαθητριά, ἡ Ζερμαίν Λωράν, κ' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά της, σάν πληγωμένη πέρδικα. Ὁ ἀρραβωνιαστὴς της, ἕνας ὠραίος ὑπολοχαγὸς εἶχε σκοτωθῆ σὲ μιά ἔφοδο καὶ ἡ καὶ μὲν ἡ μικρούλα πηγαινε τῶρα νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὸν καὶ μὲν της...

— Τίποτε δέν μπορεῖ νὰ με παρηγορήσῃ... τίποτε! φώναζε... Ὁχι, δέν μπορεῖ νὰ φαντασθῆτε... Δέν εἶσατε ἀρραβωνιασμένη ἔσεις ποτέ, καὶ δέν ξέρετε...

Μπρὸς σὲ μιά τέτοια ἀπελπισία, μιά παράξενη ἔμπνευσι πέ-

ρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς δίδος Φινέ.

— Ἀπατάσαι, μικρούλα μου, εἶπε στὴν νεαρὴ μαθητριά της. Ξέρω καλὰ τὸν πόνο σου. Στὸν περασμένο πόλεμο πού ἤμουν κ' ἐγὼ στὴν ἡλικία σου, σκοτώθηκε ὁ ἀρραβωνιαστὴς μου, ὅπως σκοτώθηκε κι' ὁ δικός σου...

— Μπᾶ! Καὶ σεις τὰ ἴδια;... Ἄ!... Τότε σᾶς παρακαλῶ νὰ με συγχωρήσετε μ' αὐτὸ πού σᾶς εἶπα πρωτῆτερα... Ἄλλὰ δέν ἤξερα... Ὡστε με νοιώθετε, ἔ; με καταλαβαίνετε;

Τὰ μάτια τῆς δεσποινίδος Φινέ γεμίσανε δάκρυα... Κάτι δάκρυα ὅμως παράξενα, περίεργα, πολὺ γλυκά...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη πού ἡ δεσποινὶς Φινέ ἐπινοοῦσε τὴν ἱστορία τῶν ψεύτικων ἀρραβῶνων της, θυμήθηκε ἕναν ἐξάδελφό της, πού πραγματικῶς εἶχε σκοτωθῆ στὴ μάχη Φρεσβιλλέρ, κατὰ τὸν πόλεμο τοῦ 1870. Δέν τὸν εἶχε ὅμως γνωρίσει ποτέ της καὶ μόνον ἀπ' τοὺς γονεῖς της εἶχε ἀκούσει νὰ γίνετα συχνὰ γι' αὐτὸν λόγος στὸ σπίτι της. Ἐτσι μπόρεσε νὰ μιλήσῃ κ' ἐκείνη τῶρα, με λεπτομέρειες ὀλοζώντανες, πού ἔκαναν τὴν καρδιά της νὰ πάλλη, ὅπως ἔπαλλε καὶ ἡ ματωμένη καρδιά τῆς μικρῆς μαθητριάς...

— Καὶ πῶς τὸν ἔλεγαν; ρώτησε ἡ Ζερμαίν Λωράν.

— Ζᾶν Ρεβέιγ, παιδί μου.

Καὶ τὰ χείλη της ἔτρεμαν σάν ἐπρόφεραν τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου της ἀγαπημένου...

Ὁ Ζᾶν Ρεβέιγ ἦταν πραγματικὸ πρόσωπο, ἦταν ἀνεψιὸς τῆς μητέρας της, μὰ ποτέ δέν πήρξε ἀρραβωνιαστὴς της!...

Ἀπὸ τότε, κάθε φορὰ πού πηγαινε νὰ τὴν ἰδῆ ἡ Ζερμαίν Λωράν, καθόντουσαν καὶ μιλοῦσαν γιὰ τοὺς χαμένους ἡρώας τῶν, καὶ ἡ κάθε μιά διηγότανε τὴν ἱστορία τοῦ δικῆς της...

Τὸ περίεργο ὅμως ἦταν ὅτι στὴ φαντασία τῆς δεσποινίδος Φινέ, ἔπαιρνε τῶρα σάρκα καὶ ὄστα ὁ ἥρωας αὐτὸς

πού εἶχε πλάσει. Ἡ φανταστικὲς ἐκμυστηρεύσεις τῆς ἔφερναν πυρετὸ κ' ἔξαψι μεγάλη, ὥστε δέν τῆς ἔφθανε πειᾶ νὰ μιλή μόνον μετὴ φτωχὴ Ζερμαίν γιὰ τὸν Ρεβέιγ. Καθόντανε πειᾶ κι' ὄνειροπολοῦσε μόνη της μετὴν καρδιά της ἀνήσυχη, γεμάτη ταραχὴ, γιὰ τὸ τρυφερὸ ἐκείνο ἐρωτικὸ μυστικὸ της.

Μιά μέρα ἀνέθηκε στὴν ἀποθήκη τοῦ σπιτιού της. Ἐκεῖ ἄρχισε νὰ ψάχνῃ μέσα στὶς κάσσεσ πού δέν τις εἶχε ἀνοίξει, ἀπ' τὸν καιρὸ πού εἶχε τεθάνει ἡ μακαρίτισσα ἡ μητέρα της.

Ἦ! τί περίεργη, τί παράξενη πού εἶνε ἡ μυρουδιά ἐκείνων τῶν λησμονημένων πραγμάτων...

Ἦ! Τί περίεργο πού εἶνε ἀκόμα ἐκείνο τὸ σύννεφο τῆς σκόνης πού ἀνασηκώνετα σάν ἕνα παράπονο ἢ σάν νὰ γυρεῦν ν' ἀμυνθῆ ἐνάντια σὲ μιά βεθῆλωσι...

Ἡ δὶς Φινέ ὅμως δέν φαίνεται νὰ συγκινητῆ καθόλου. Με κάποια ἀνή-

συχῃ κ' ἐπίμονη θία, ψάχνει νὰ θρῆ κάτι ἐκεῖ μέσα, ψάχνει ὑπομονητικᾶ, ἀκούραστα!...

Ἐπὶ τέλους ἀνακάλυψε ἕνα παλῆ "Ἄλμπουμ γεμάτο φωτογραφίες.

Μέσα στὸ ἄλμπουμ αὐτὸ θρισκόταν καὶ ἡ φωτογραφία τοῦ Ζᾶν Ρεβέιγ.

Τί ὠραία καὶ τί γεμάτα εἰλικρίνεια μάτια πού εἶχε ἀλήθεια! Τί εὐγενικὴ ἔκφρασι, πολεμικὴ καὶ τρυφερὴ μαζί, ζωγραφιζότανε στὸ πρόσωπό του! Ἄλλο μόνον!

Ἄν δέν εἶχε σκοτωθῆ, ἄργά ἡ γρήγορα θὰ τὸν συναντοῦσε βέβαια καὶ ὄλο αὐτὸ τὸ ἐρωτικὸ μυθιστόρημα, πού τῆς γέμιζε τῶρα ἀπὸ μιά ἀφάνταστὴ γλύκα τὴν ψυχὴ της, θὰ γινότανε πραγματικότης!

Ἦ! Τὸ πιστεῦ ὠρισμένως αὐτὸ, ἦταν μάλιστα βέβαιη!

Ἐπῆρε τῶρα τὴ φωτογραφία τοῦ Ζᾶν Ρεβέιγ, τὴν ἔβαλε μέσα σ' ἕνα μικρὸ κάδρο ἀπὸ ἐβέννιο πλαῖσιο, τὴν τοποθέτησε ἐπάνω στὸ τζάκι τῆς κάμαρῆς της καὶ ἀπὸ τότε πού πηγαινε ἀνετὴ τὴν ἡμέρα τῆς γιορτῆς του, τὴν ἐπέτειο τοῦ θανάτου του.

Τῶρα θρῆκε κι' ἄλλη ἀπασχόλησι πάλι ἡ καὶ μὲν. Κάθετα καὶ ἐπιθεωρεῖ ὄλα τὰ παλῆα οικογενειακὰ χαρτιά γιὰ νὰ θρῆ γράμματα τοῦ Ζᾶν Ρεβέιγ. Ἄ!... Ναί!... Βρῆκε ἄρκετὰ σεμνὰ καὶ μετρημένα γράμματα... Καὶ ὄλ' αὐτὰ τὰ ἔχει μάθει πειᾶ ἀπ' ἔξω, γιὰτὶ εἶνε τὰ γράμματα τοῦ μεγάλου της ἀγαπημένου...

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΤΙΜΜΟΥΡΥ

— Καὶ πῶς τὸν ἔλεγαν; ρώτησε μετὴν περιέργεια ἡ Ζερ-